

LBRIS

We know
books

COORDONATOR

Cristina Munteanu

Suprapun
realități,
spun
minciuni

EDITURA PENTRU ARTĂ ȘI LITERATURĂ
București, 2025

Era deja de o săptămână aici și începuse să se simtă mai bine. Nu își amintea prea multe din seara în care făcuse atacul de panică, dar își amintea că se simțise ca un animal hăituit. Mama lui se hotărâse să rămână la București, să-l ajute cu recuperarea. Normal că nu avea de ce să dea banii pe cazare în altă parte atât timp cât apartamentul lui Pavel era gol. Pavel prefera să nu se gândească prea mult la faptul că mama lui îi cotrobăia prin lucruri, că se plimba prin casă mișcându-și centrul de greutate de pe o fesă pe cealaltă și că-și bea cafeaua pe terasă, privind spre Vasile Lascăr în dreapta și spre Batiștei în stânga. Știa că situația nu era ideală, dar amâna momentul în care urma să ia o decizie și, în secret, încă spera la o mână de ajutor din partea Universului. Ding! Era Cristina, o colegă ceva mai mare decât el din echipa de la Cluj, pe care o *fingeruise* la un *party* al companiei și cu care păstra legătura. La început doar așa, dar cu timpul descoperise că aveau același gen de umor și că discuțiile se legau ușor și parcă nu se mai terminau. Cristina îl chemase de câteva ori la Cluj și se lăudase cu ciulamaua de ciuperci genială pe care o făcea. Nu era neapărat loc pentru o altă femeie în viața lui, dar dacă Universul îți dă o mână de ajutor, pe care ai și solicitat-o în mai multe ocazii, o accepți. Așa că a început să tasteze.

Hei, ma bucur că mi-ai scris... Eu sunt plecat pentru o săptămână, sunt la mama, în Paris. Locuiește aici de câțiva ani. Tu cf?

Cuprins

Omul ca iarba / OVIDIU BARON	5
Nicu de la nouă / NICOLETA BERARU	14
Ingineria păcatului / REMUS BOLDEA	32
Adevărul de sub patrafir / EUGENIA CRAINIC	40
Suprapun realității, spun minciuni / MIINA DECU	53
Kitul de instalare / OHARA DONOVETSKY	69
Fiecare minciună cu puii ei / DE SILVIA DUMITRU	75
Carmen Florea / DEZBRACĂ-TE DE ÎNDOIALĂ	89
Fiul risipitor / CLARA MARINESCU	101
Și nu este asta o minciună, în cele din urmă? / COSMIN NEIDONI	118
Măinile care au stat pe Boris Johnson / ALEXANDRA NICULESCU	132
Timpul trece repede / CORINA OZON	148
Stau deasupra / NIC POPESCU	164
Norocul e al meu, atât cât va ține / ANDRA SAMSON	183
Povești de noapte lungă. Blestemul familiei Fernandes / ANDREEA SAMSON	197
Sacul menajer / LAURA STANCIU	212
O faptă bună / CRISTINA ȘTEFAN	217
Vraja / ADRIAN TELEȘPAN	235
Fata Pădurii / MIRUNA VASILIȚĂ	250
Rest in Pixels / ANDREI ZBÎRNEA	274
Autodenunț / CRISTINA MUNTEANU	291

Descrierea CIP poate fi consultată pe site-ul
Bibliotecii Naționale a României.

© Toate drepturile asupra acestei ediții sunt rezervate.
Această carte nu poate fi reprodusă parțial sau total,
prin fotocopiere, înregistrare sau prin orice alt mijloc,
fără permisiunea în scris a Editurii pentru Artă și Literatură.

Copyright © Cristina Munteanu, 2025
Toate drepturile rezervate

Editor: Violeta Borzea
Redactor: Odilia Roșianu
Copertă: Loredana Dumitru
Imaginea copertei: după un colaj realizat de Beatrice Arzoiu

ISBN 978-630-6635-31-3

Omul ca iarba

OVIDIU BARON

Erau patru oameni din sat. Unul dintre ei îi invitase la masă. Nu fuseseră niciodată prea apropiați, dar se cunoșteau de mult. Gazda era mai în vârstă decât el cu vreo șase ani, poate ceva mai mulți, genul de om prea serios, care pare adult încă din copilărie. Mereu avea câte ceva de făcut, construia, repara, amenaja, curăța. Dacă mai lucra cineva cu el, dădea sfaturi, se mira că nu pricepea, uneori azvârlea câte o ironie, fără să fie rău.

– Tu ai pregătit mâncarea? l-a întrebat.

Era o friptură de vițel, fragedă, cu un sos subțire. Se simțeau bine roșiile, sarea, piperul, ceapa, puțin usturoi, poate niște vin alb.

– Puțini știu să o facă așa de bună, a apreciat Nicu, omul de vizavi.

Nu îl văzuse de mulți ani. Murise. Vorbiseră de câteva ori, în rest câte o privire, câte un salut. În copilărie îl crezuse rău și prost. Se îmbătase odată și voise să se ia la bătaie cu tot satul. Era pipernicit și puțin șchiop. Lumea râsese de el.

– Aș fi putut să-i bat, să știi, a zis fără convingere.

– Poate la cărți, a presupus femeia de lângă el.

Și ea murise. Fusese considerată cea mai pricepută dintre târfele satului. Avea o curte întunecată, o alee lungă, casa în spate de tot. Cea mai îndepărtată casă față de drum.

În curte avea pomi mari, cu coroanele țesute laolaltă.

– În casa ei era mereu lumină, să știi, a zis Nicu.

– Mi se pare că erați ceva rude, nu? a întrebat Victor, tânărul.

– Depărtate. Puteam merge oricând.

– Cum adică puteai merge? a întrebat gazda.

– Acolo mergeai cu un scop. Nu te duceai dacă nu se putea. Iar pe ea puteai să o tot aștepți, că nu venea. Nu se ducea la nimeni, nu am priceput niciodată de ce.

Femeia a râs, apoi a lăsat ochii în jos, căutând parcă ceva în farfurie.

– Umblai cu farmece? Spune drept! a întrebat gazda. Acum nu mai e nicio miză.

– Atunci, de ce întrebi? a zis ea, mușcându-l cu ochii.

Gazda a turnat vin în pahare. Era roșu-închis, aproape negru. O mătușă îi oferise cândva un pahar, explicându-i că puțini oameni aveau vin din asta, însă el nu înțelesese. La Muzeul Viticulturii căutase urmele picioarelor goale, tălpile care striviseră struguri în linuri. Îi plăcuse mai ales un lin scobit în trunchiul unui copac. Semăna cu o barcă și ghidul spusese că și era, într-un fel, dar el nu înțelesese nici asta. Ima pipăia lemnul, adânciturile unde fusese cioplit. Reveneau periodic acolo, era o matcă. Firele se tot

înnodau, apa vieții curgea. Apa aceasta ca un suflet, cum zisese tatăl lui demult, pe pod. Nu prea mai reușea să-l aducă înapoi, poate că unul dintre ei nu mai voia asta.

– Ai și vișinată? a întrebat Nicu. Nu am băut de când am plecat.

– Nu se găsește pe lumea aia?

– Nu se găsesc de nici unele. Numai soare și iarbă, mai e și apă, curge câte un râu.

– Și noapte nu e?

– Ba da, am uitat să spun. E multă noapte, tot ca aici, dar lungă tare. În general, o dormim, dar ne mai apucă insomnia.

– La tine e la fel? a întrebat-o gazda pe femeie.

– Cam tot așa. Și nu avem casă, dormim sub cerul liber. Dar e plăcut, nu e nici cald, nici frig.

– E pământ mult, trebuie să mergi distanțe mari ca să te vezi cu careva. Dar e bine că întâlnești în general lume cunoscută, a precizat Nicu. Pesemne așa sunt potrivite lucrurile dinainte. Aici era toată cunoașterea, cu ce te-ai dus... cu aia îți trăiești veșnicia.

A scârțâit poarta. În curte au intrat cinci oameni. Un bătrân care obișnuia să petreacă mult timp pe bancă, la drum. Se uita după fiecare, ridica mâna, întreba câte ceva, scuipa într-o parte, printre dinți. Când scuipa așa, se auzea un ț. Nepoții lui învățaseră să scuipe la fel. Două femei cu batic înflorat și două fete.

– Nu le cunosc, a zis tânărul.

– E normal, a explicat gazda. Nu le-ai prins. Au murit de mici, aprindere la plămâni.

– Pe atunci nu erau tratamente ca acum, a spus bătrânul și a scuipat într-o parte. Partea bună e că au rămas copii.

– Ț! a imitat tânăra sunetul.

– Ț! a repetat gazda și toată lumea a răs.

– Nu mai avem loc la masă, a observat bătrânul.

– De data asta chiar nu, a răspuns gazda. Mai veniți altădată.

– Când te-am strigat atunci, chiar am crezut că mor, a zis bătrânul către tânăra. De ce nu ai venit? Nu mă puteam mișca.

– Nu eram sigur. Habar nu aveam ce să fac.

– Era copil, măi, nene, a intervenit gazda.

– Nu face nimic. Rămâneți cu bine! a zis bătrânul.

Cei cinci s-au îndreptat spre casa gazdei, dar nu au intrat, ci au ocolit înspre gard.

– Acolo era poarta prin care a intrat la mine aceea pe care am iubit-o cel mai mult, a zis gazda. Pentru care mi-am lăsat prima femeie. Venise în vizită la vecinii noștri. De fapt, poarta rămăsese în gardul dintre case din vremea când aici locuiseră două surori văduve. Trăiești altfel singurătatea când ai o poartă în gardul dintre case. Am văzut-o în curtea mea și am întrebat-o dacă se rătăcise. Mi-a răspuns că nu era sigură de nimic.

– Mai e poarta aia? a întrebat Nicu.

– Nu. Am scos-o de mult, după ce s-a mutat ea la mine.

– Să nu plece, a presupus femeia. Dar vezi că tot mai pleacă cineva pe acolo.

– Numai pe tata nu-l găsesc nici eu, pe niciunde, a zis gazda, uitându-se în urma celor plecați.

Peste câteva ore s-a întâlnit cu Ima. Îi scrisese că trebuia să se vadă neapărat. Nu recunoștea deschis că îi era dor sau că avea nevoie de el, spunând doar că ar fi vrut să vorbească, să se plimbe, să se strângă în brațe, să mănânce împreună.

– Poate ar fi bine să nu mai pleci, i-a zis Victor, după ce a sărutat-o.

A strâns-o tare în brațe și degetele ei subțiri i s-au strecurat pe sub carne.

– M-am simțit atât de singură, a spus.

Apoi s-au așezat pe o bancă, la marginea apei, iar el i-a povestit visul.

– E ciudat, a zis ea.

– Tu ce ai visat? a întrebat-o.

– Am visat că eram singură. Că trăisem numai ce voise altcineva, că nu simțisem nimic. Nu mai știa nimeni că exist. M-am speriat și am zis că trebuie să mă întorc mai repede, să vii în calea mea. Tu știi ce să faci cu singurătatea.

Șuvița i se desprinsese din nou. De fapt, parcă era mereu alta. De data asta se desfăcuse una subțire de tot și cădea pe mijloc, tăindu-i fața în două. Și-a mușcat ușor buza de jos, apoi a pipăit-o, rămânând cu degetul la colțul gurii. A vrut să-l întoarcă și să ronțăie puțin din unghie, cum făcea când era preocupată de ceva. El i-a prins șuvița și i-a dat-o pe după ureche. Și-a prins altă șuviță, din creștet, și a rotit-o după deget. I-a dat drumul în spate.

– Mai am de lăsat niște documente și putem merge, a zis.

El s-a dus spre o altă bancă, unde recunoscuse doi prieteni, un preot și o pictoriță.

- Frumoasă pălărie! a zis în loc de bună ziua.
Cei doi au râs și i-au făcut loc.
- Aici fiecare bancă are un arin, a observat femeia.
- E posibil să fie invers, a intervenit preotul.
- Nu știi cum le așază Dumnezeu, a spus Victor. Sper că nu am întrerupt ceva important.
- Vorbeam despre morți, a zis femeia râzând.
- Ba nu, a contrazis-o preotul, vorbeam despre dezlegări. La cine te duci ca să te dezlege dacă a murit cel care te-a legat.
- La tine, a presupus Victor.
- Nu e așa de ușor. Dar odată l-am dezgropat pe unul care murise de douăzeci de ani și era întreg. Dacă-ți vine să crezi, inclusiv hainele erau intacte. Era evident că fusese legat. Am făcut dezlegare și s-a făcut pământ sub ochii mei.
- De la soare și de la aer poate, a zis femeia.
- Nici blestemul și nici binecuvântarea nu vin de la soare sau din aer, a spus preotul. Omul murise nedezlegat.
- De ce l-ați dezgropat? a întrebat Victor.
- Să-l băgăm pe altul. Dar a trebuit să mai aștepte puțin. Ima cobora scările spre lac.
- Vă las, a zis Victor, dând mâna cu preotul. Elegantă pălărie! a zis către pictoriță.
- Păcat că nu mai stai, am fi fumat o țigară, a zis ea, uitându-se lung către Ima.
- Victor a dat din mână a refuz și a grăbit pasul în calea ei. Pictorița și preotul i-au făcut semn cu mâna, iar Ima le-a răspuns. Și-a ridicat brațele din mers spre dreapta, apoi

- spre stânga, fixându-și spatele. Era perfect dreaptă. Își prinsese părul în coadă. El și-a rotit umerii în față și a împins capul puțin înapoi. Acum erau drepti amândoi.
- Aseară am fost tristă, a zis. Aveam iar senzația că trece viața pe lângă mine. Am băut ceva, dar nu a funcționat. Am ieșit să mă plimb, am vrut să merg până la epui-zare, cum ai făcut tu când ai avut criza aia.
- Atacul de panică? Atunci când mi s-a părut că voiai pe altcineva?
- Evident, ți s-a părut.
- Am și alergat o grămadă. Am mers ore în șir, dar nu epuizam nimic. Totul creștea, înăuntru și în afară. Totul devenea mai pronunțat.
- Așa mi se părea și mie aseară. Nu-mi găseam locul. M-am gândit la tine. Intens. Ai simțit?
- Mereu simt. Nu trece viața pe lângă tine. Faci atât de multe lucruri.
- Sunt cu adevărat cineva, nu? Prin forțele proprii.
- Prin asumarea unor alegeri. Prin atitudine.
- Am mare nevoie de tine. Îmi plac teoriile astea pe care mi le spui atât de serios. Câteodată chiar se întâmplă să aibă sens.
- Îmi doresc să rămânem așa toată viața, a zis el. Chiar dacă mai trebuie să pleci. Să nu dispară iubirea. Să avem grijă unul de celălalt.
- Am găsit în telefon discuții de-ale noastre mai vechi, a zis ea. M-am întors în timpul ăla și a fost bine. Am și rămas o perioadă, am recitat destul de mult. Sunt și

conversații parcă purtate de altcineva și lipite acolo, nu mi le aminteam.

I se umeziseră ochii. Totuși, nu voia să dea drumul lacrimilor. A prins-o și a ținut-o așa, să o privească. Pielea i se iritase iarăși puțin. Două punctulețe albe crescuseră sub buza de jos, altul în dreapta, sus. Nasul părea puțin mai într-o parte. I se uscaseră buzele. A mângâiat-o pe tâmplă. A sărutat-o pe gât.

– Mai arată bine, în ansamblu? a întrebat ea.

– Minunat, a confirmat el.

– Mă tot întorc la vremurile alea când hotărau ai mei totul pentru mine. Mi se pare că sunt tot în zona aceea și mi se face frică. Parcă nu am trăit nimic pentru mine. Când mă strângi în brațe, toate capătă sens.

– Suficient încât să nu mai cauți?

A ridicat din umeri.

– Hai să plecăm undeva!

– Să mergem până la epuizare?

– Să ne întâlnim cu neșticuti, să cotrobăim prin viețile lor. Să vedem ce au adunat.

– Mi-a plăcut mult de tine în ultimul timp, a zis el. Ai fost atât de senină, atât de bună... Ai ținut ascunse toate capriciile.

– Țăcăneala?

– Te-ai întors acasă.

– Am fost plecată o singură zi.

– Una întreagă, a subliniat el.

Au mâncat la un restaurant la care mergeau destul de frecvent. Au ales masa cea mai retrasă, la umbră. Două

păsări minuscule le tot dădeau târcoale, se așezau pe scaunele de lângă ei, căutau pe sub masă, se ridicau pe gard. Ima lăsa să cadă câte o fărâamă de pâine. Le mai întâlneră, la aceeași masă. Discutaseră în contradictoriu despre coloritul penajului. El vedea mai mult albastru, ea vedea mai mult verde. Aveau și negru, chiar puțin galben. Ea zisese că puțin de tot, aproape deloc. Își amintise de cele două păsări pe care le avusese mai demult, înainte să se cunoască. Fuseseră amuzante, le adusesse dintr-o călătorie.

– Uneori nu durează așa de mult ce aduci dintr-o călătorie, a zis Ima, ducând paharul cu vin la gură.

– Bine, a zis Victor, ridicând paharul, la rândul lui. Plecăm mâine-dimineață, la șapte fix.

Ima a zâmbit cu blândețe.

– Ai trecut toate testele.

– Știu, mi-ai mai spus, dar îmi face bine să repeți.

– Să-mi scrii într-o zi memoriile, mi-ar plăcea să știu cine sunt.

– Îți scriu jurnalul, ai uitat?

– Da, dar, știi, e nevoie să arunci tot și să rescrii. Să vezi cum se așază din amintire.

– Ți-e teamă că nu ar rămâne nimic, nu-i așa?

– Mă îngrozește gândul acesta.

– Rămâne. Învață odată să ai încredere!

– Învăț, a zis ea, luând o gură de vin. Deocamdată e bine să plecăm iarăși pe undeva.

– Dimineață, la șapte fix.